

Sygn. akt VII K 933/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Urlińska

Protokolant: Simona Marcjanek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 i 3 stycznia 2017r., 13 stycznia 2017r. .

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -

sprawy

A. U., syna A. i S. z domu U., ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że

I. W dniu 16 marca 2013r. w O. na ul. (...) prowadząc pojazd marki B. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie, VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 1491/10 z dnia 27.06.2012r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 244 kk

II. W dniu 09 kwietnia 2013r. w O. na ul. (...) prowadząc pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie, VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 1491/10 z dnia 27.06.2012r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 244 kk

I. Oskarżonego A. U. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym tylko iż ustala, że dopuścił się ich działając w warunkach ciągu przestępstw tj w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób tj czynu z art. 244 kk w zw z art. 91§1kk i za to z mocy art. 244 kk w zw z art. 91§1kk opierając wymiar kary o art 244 kk w zw z art. 91§1kk. przy zastosowaniu art. 4§1kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 8 sierpnia 2014r. w godzinach od 11.30 do godz. 16.20 i uznaje go za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt VII K 933/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

A. U. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27 czerwca 2012r. w sprawie VII K 1491/10 za czyn z art. 177§1kk. Niniejszym orzeczeniem wymierzono m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia

wszelkich pojazdów mechanicznych na okres próby lat 2. Niniejsze orzeczenie uprawomocniło się 13 lutego 2013r. i z tą chwilą zaczął obowiązywać wobec wymienionego niniejszy środek karny

(dowód: odpis wyroku k. 9-10).

W dniu 16 marca 2013r. około godziny 1.30 patrol zmotoryzowany policji w osobach K. T. i A. M. (1) ego usłyszał komunikat o pojeździe marki B., którego kierowca mógł poruszać się bez uprawnień.

Funkcjonariusze policji spostrzegli przedmiotowy pojazd, gdy poruszał się w kierunku osiedla (...) ulicą (...). Podjęli oni decyzję o zatrzymaniu kierującego nim do kontroli drogowej.

Następnie w O. na ul. (...) dokonano zatrzymania prowadzącego pojazd marki B. (...) o nr rej. (...). Mężczyzną nim kierującym okazał się A. U.. Wymieniony kierując tego dnia samochodem, nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie, VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 1491/10 z dnia 27.06.2012r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Po zweryfikowaniu aktualności orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, poproszono kierującego o wskazanie osoby uprawnionej do odebrania samochodu.

Przedmiotowy samochód odebrał K. S. (1).

(dowód: zeznania A. M. k. 416v, 141v,18, oświadczenie K. S. k. 2, notatnik służbowy k. 743-745)

W dniu 09 kwietnia 2013r. w O. S. K. (1) pełnił służbę z policjantką (...) w O..

Patrol ten dokonał zatrzymania na ul. (...) prowadzącego pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). Kierującym okazał się A. U..

W trakcie kontroli mężczyzna zachowywał się agresywnie. Nie chciał opuścić pojazdu i nie wykonywał poleceń, nie chcąc okazać dokumentu prawa jazdy.

W toku czynności na miejsce nadjechał kolejny patrol policji w osobach T. B. (1) i A. S. (1). Wobec kierującego wobec braku reakcji na wydawane polecenia użyto środków przymusu.

Dopiero po doprowadzeniu do radiowozu A. U. uspokoił się i przekazał funkcjonariuszom swój dowód osobisty, wobec czego potwierdzono, iż kierując tego dnia pojazdem mechanicznym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie, VII Wydział Karny, sygn. akt VII K 1491/10 z dnia 27.06.2012r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

(dowód : zeznania kopia notatnika służbowego k. 722-723, zeznania S. K. k. 758, zeznania A. S. k. 416-417, T. B. k. 392,)

Wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym A. U. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 79)

Sąd zważył, co następuje :

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. U. w zakresie w jakim wymieniony zaprzeczył dokonaniu zarzucanych mu czynów. W tym bowiem zakresie materiał dowodowy zebrany w sprawie, w postaci zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy policji podważył całkowicie relacje oskarżonego.

Sąd w pełni podzielił zwłaszcza relacje T. B., A. M. (1) , A. S. (3) oraz S. K. (1). Ich zeznania są szczerze, pełne w zakresie w jakim pamiętali niniejsze zdarzenia, co z uwagi na upływ czasu od dat poszczególnych zdarzeń nie budzi wątpliwości.

Podkreślić należy, iż przesłuchani funkcjonariusze policji są osobami całkowicie obcymi dla oskarżonego. Relacjonowali oni o dokonanych przez siebie czynnościach służbowych i nie ustalono żadnych obiektywnych okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność. Wymienieni relacjonowali w sposób wiarygodny i

konsekwentny. Wskazywali szczerze, których okoliczności nie pamiętają, posiłkując się sporządzoną na bieżąco dokumentacją służbową w postaci notatników. Relacje tych osób nie zostały skutecznie podważone w toku niniejszego postępowania.

W tożsamy sposób oceniono relacje S. D. i P. W., choć dodatkowo zeznania te nie miały tak istotnego znaczenia dla dokonywanych ustaleń w przedmiotowej sprawie.

Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka E. D., albowiem nie wniosły one do sprawy istotnych informacji. Wymieniona nie pamiętała przedmiotowego zdarzenia więc jej relacje nie mogły stanowić podstawy dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd podzielił natomiast uzyskaną w sprawie opinię sądowo-psychiatryczną. Opinia ta jest pełna, jasna i odpowiada na postawione jej pytania. W ocenie Sądu nie została skutecznie podważona wiarygodność sporządzających ją biegłych. Wprawdzie oskarżony po jej uzyskaniu usiłował wykazać istnienie rzekomego konfliktu z jednym z biegłych, jednakże nie był w stanie okoliczności tych uwiarygodnić. W świetle ustalonego w niniejszej sprawie postępowania oskarżonego, próby te uznać należy jako zmierzające do przedłużenia postępowania, albowiem nie udowodniono ani okoliczności powstania konfliktu, ani też bliższych tego danych, zaś nie sposób z pola widzenia pominąć sprzecznych okoliczności podawanych w tym zakresie przez A. U.. Wymieniony raz wskazywał, iż leczył się psychiatrycznie, by po chwili twierdzenia te odwoływać.

Sąd ostatecznie uchylił postanowienie o dopuszczeniu dowodu z zakresu medycyny sądowej w celu zweryfikowania zdolności oskarżonego do brania udziału w przedmiotowym postępowaniu, albowiem ostatecznie oskarżony nie dostarczał już kolejnych zwolnień lekarskich, co wskazywało na odpadnięcie okoliczności wymagającej weryfikacji jego stanu zdrowia.

W tych okolicznościach materiał dowodowy zebrany w sprawie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości winę A. U. co do popełnienia zarzucanych mu czynów. A zatem tego, iż dwukrotnie kierował pojazdem mechanicznym pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd oskarżonego A. U. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym tylko iż ustalił, że dopuścił się ich działając w warunkach ciągu przestępstw tj w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób tj czynu z art. 244 kk w zw z art. 91§1kk i za to z mocy art. 244 kk w zw z art. 91§1kk opierając wymiar kary o art 244 kk w zw z art. 91 §1kk. przy zastosowaniu art. 4§1kk skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Niewątpliwie bowiem oskarżony czynów tych dopuścił się działając w podobny sposób. Odległość zaś czasowa obu tych czynów nie jest znaczna.

Sąd do oskarżonego zastosował regulację prawną obowiązującą w chwili jego popełnienia - stosując art. 4§1 kk, albowiem ta regulacja pozwalałaby na ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności, gdy przepisy obowiązujące w czasie wydania wyroku, w konkretnym przypadku osoby skazanej prawomocnie na karę pozbawienia wolności takiej możliwości już nie stwarzały.

Rozważając wymiar kary wobec oskarżonego Sąd i doszukał się okoliczności łagodzących. Za okoliczności obciążające uznano natomiast jego uprzednią karalność, dopuszczenie się niniejszych zachowań w krótki czas po uprawomocnieniu się orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów. Powyższe okoliczności wskazują na całkowite lekceważenie tak porządku prawnego, jak i szans dawanych oskarżonemu przez Sądy. Dowodzą, iż jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni wobec oskarżonego swe cele i zapobieże powrotowi do jego popełniania.

Na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 8 sierpnia 2014r. w godzinach od 11.30 do godz. 16.20 i uznano go za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Tak wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia jego winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele kary jakie ma wobec niego osiągnąć tak wychowawcze jak i zapobiegawcze.

Jednocześnie na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i opłatę w kwocie 120 złotych, jako wywołane jego postępowaniem zwłaszcza, iż nie wykazał on aby zachodziły okoliczności uzasadniające zwolnienie go od tych kosztów, na co wskazuje również korzystanie z trzech obrońców z wyboru.